

Adrian Voicu

astă seară râdem

în familie

Editor: Loredana Tîrzioru
Redactor: Gilda Vălcan
Tehnoredactor: Alina Guțuleac

Editura BrumaR
300050 Timișoara,
str. A. Popovici 6
tel.: 00744 787 959
e-mail: office@brumar.ro
www.brumar.ro

Copyright © 2019 | Adrian Voicu

Copyright © 2019 | Editura Brumar, pentru prezenta ediție. Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate. Reproducerea integrală sau parțială, pe orice suport, fără acordul scris al editurii, este interzisă.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VOICU, ADRIAN

Astă seară râdem în familie / Adrian Voicu. -

Timișoara : Editura Brumar, 2019

ISBN 978-606-726-177-6

821.135.1

Adrian Voicu

astă seară râdem

în familie

B R U M A R
Timișoara, MMXIX

După Revelion

Eu, cu ochii în chiuvetă: Cine e la rând de spălat vasele?

Ea, absentă: Tu.

Eu, cu ochii la ea: Eu le-am spălat anul trecut.

Ea, absentă: Perfect. O să ai un deja-vu.

Început de an

Mă sună un prieten.

– La mulți ani, frățioare! Ce faci? Cum ai început anul?

– Să trăiești, la mulți ani! răspund optimist. Iote, l-am început la serviciu.

„Da' hai mai repede, că nu mai pot!”, aud eu subit în casă. „Acuma-s gata, ho!”, îl aud pe amic.

– Stai un pic! zice prietenul către mine din nou.

Urmează niște zgomote de Tom și Jerry, fapt ce m-a confuzat și mai abitir.

– Da' tu ce faci, mă? Ți-ai început anu' în pârnaie? întreb eu râzând.

– Nu, mă, eram la baie, dădeam like-uri pe Facebook.

La Buzău

Eram la sor-mea, la Buzău, într-un weekend de mare încărcătură emoțională (își luase pisică), calorică (inaugura centrala de apartament), alcoolică (ieșise o nouă promoție de la Pietroasele) și colesterolică (datorită priceperii exagerate ale susnumitei în ale gătitului).

Împrejur se făcuse noapte și aveam să aflăm că nenorocita de pisică numă în pat voia să doarmă, între sor-mea și bărbat-su, om complex, de prin partea locului.

Bem, mâncăm, râdem și, la un moment dat dispare animalul. Pis! încoace, pis! încolo, „Pisda mă-tii de pisică, unde te-ai ascuns, că mi-ai stricat siesta!”, am gândit eu zâmbind și fără nici o urmă de răutate.

– Iese ea mâine dimineață, a conchis sor-mea după vreo două lungi minute de căutat.

Cuprinși de boala porcului, în urma repetatelor manevre cu fripturi, salate „biof” și prăjituri „cranț”, ne-am aruncat cu voluptate nedisimulată în paturile gemând de sănătate și trai bun.

După ce mi-am aruncat privirile inutil prin televizor vreo douăj de minute, mi s-a făcut de golit vezica și o tai spre baie. Ei, acum, ca să pricepeți tot filmul, trebuie să vă imaginați că eu eram în sufragerie, iar drumul spre ușurarea vezicală trecea prin fața dormitorului sor-mii, care avea ușa deschisă. În continuare vă voi da „Play” la filmul care urmează pe două planuri: unul în dormitorul soră-mii, iar cel de-al doilea pe hol.

Începem cu un cadru larg în dormitor și o găsim pe sor-mea și pe bărbat-su în pat, cucăind, așa. Pe sor-mea,

fire mai blajină (gena de Nehoiu, na!), o furase gravitația la un ochi, se întinsese rapid și la celălalt, apoi toată masa corporală îi alunecase înspre o dulce sforăială. Bărbat-su, fire complexă, de oraș capitală de județ (de Buzău zic acuma), căta pe deasupra mustății la un obscur post teve, dar și el dădea semne de cedare în fața forțelor de atracție a pleoapelor.

La un moment dat, se întâlnește sor-mea cu un coșmar, se zbate oleacă-n el și cade într-o rână către bărbat-su. Instantaneu, de sub plapumă se aude un „oarlauau!” strivit și trăgând a moarte lentă. Sor-mea, cum ziceam, pornită pe somn, n-a schițat nimic. Bărbat-su, în schimb, a devenit brusc vigilent, a strecurat vânjos o mână sub sor'mea și speriat de ce găsisse, a aruncat chestia blănoasă pe ușa dormitorului (în hol, adică) cu strigătul de luptă specific cartierului Micro 14, „Piei, Satană!”.

Ei, bine, acuma vine și planu' doi, ăla în care eu treceam pe hol în drum să mă ușurez. Cum târșaiam papucii prin fața ușii lor, am tresărit o clipă la strigătul disperatului și am întors capul să văd care-i treaba și cine-l taie p-ăla de e în pat cu sor-mea.

Nu am putut să nu remarc o mișcare în semiîntunericul dat de ecranul televizorului sunetul ce aducea a miorlăit și care se auzea din ce în ce mai tare cu cât o chestie blănoasă se făcea mai mare venind pe traiectoria mufei personale. Adânc șocat de impact și de efectul Doppler, cu brazde sângerânde pe chelie, am dat un răcnet magistral și m-am prăbușit în dulapul de pe hol.

Încet, casa s-a trezit la viață: patul a început să scârțâie, semn că sor-mea revenea în lumea noastră, s-au aprins luminile, eu zăceam nemișcat și băgat jumate în dulap, lumea râdea cu lacrimi și schimbări de culoare la fizionomie, iar pisica Doppler se aranja la blană în ușa bucătăriei.

Deliciul final a fost când am constatat că nu mai era nevoie să mă duc la baie.

Întâmplarea cu cadoul

Cam la vreo lună, o lună și ceva după Anul Nou, se întâmplă să ne invite un prieten la ziua lui. După multe chinuri și frământări de mai mult ore prin felurite magazine, dă Bunul Dumnezeu și găsim cadoul perfect (o cravată, nu vă gândiți la ciclofazoetroane portabile!), găsim și o pungă de cadou, apoi dăm fuga acasă ca să ne pregătim.

Am aruncat un ochi pe ceas, am constatat că avem mari șanse să nu întârziem de data asta și ne-am împărțit sarcinile: ea s-a ocupat de îmbrăcatul Acceleratorului de Particule, timp în care eu am făcut un duș frugal, m-am bărbierit ca pompierii la intervenție și m-am îmbrăcat ca militarii la alarmă.

Jumătatea mea mai cochetă, de cum m-a simțit că sunt gata, ca orice doamnă ce se află și se respectă, a intrat subit în focurile creației machiajului și a asortatului pantofilor cu rochia, cerceilor cu ceasul, rujului cu geanta și așa mai departe, cunoscătorii știu.

– Bagă rufele în casă și ia copilu'ca să termin și eu cu îmbrăcatul, că nu pot să le fac pe toate! am auzit-o eu pufnind dintr-o cameră.

M-am conformat cu rufele și am început să pun capcane prin casă ca să-l prind pe Accelerator.

– Acum sunt gata! am auzit-o într-un târziu. Pune cadoul la îndemână și vezi unde-i copilu', că plecăm în 2 minute!

Când am recuperat copilu' din chiuveta de la bucătărie, am constatat cu oarecare surprindere că emana un miros

total neplăcut și teribil de familiar. Am vrut să mă dau lovit și să i-l pasez elegant, lăsându-l legat de ușa camerei unde își desăvârșea machiajul, dar mulți dintre voi știți deja că unele neveste fac de râs și un urs polar la capitoul adulmecare, așa că diversiunea mea s-a născut moartă.

– Vezi că a făcut pe el! Schimbă-l repede dacă vrei să nu întârziem! mi-a dat ea avânt în rezolvarea urgentă a problemei.

Având experiență vastă în domeniu, în mai puțin de câteva minute am extras pempărsul atomic, l-am împachetat, am spălat poponețu' în cauză, i-am pus pempărs fresh și am readus copilu' în stadiul „Gata de ducă”.

Când să mă duc să recuperez pempărsul atomic și să-l sigilez în recipientul marcat „Biohazard”, numai ce-aud alarma de grad zero dinspre partea nevastă-mii:

– Ai să-mi bag antricotu-n ea de ordine mondială, nu-mi găesc un cercel!

Am lăsat copilu' lângă pempărsul dizolvator de nasuri și-am sărit în ajutorul jumătății mele mai panicate. Am avut mare noroc că am găsit cercelul pe lângă piciorul ei stâng, după numai 15 minute de căutări prin toată casa.

– E bine așa? m-a întrebat ea, făcând o piruetă a la Barâșnikov.

– Doamne, îți mulțumesc că mi-ai scos-o în cale! am răspuns eu repede și din suflet, încercând să par cât mai convingător ca să nu mai întârziem încă o oră.

– Unde e copilu'? Vezi la cadou, ia-i punga repede să nu o șifoneze, că n-avem timp să luăm alta! mi-a dat ea iar viteză.

Am recuperat cadoul, copilu', nevasta și după un oarecare timp am ajuns la amicul respectiv.

Ne-am pupat, i-am urat și i-am dat cadoul. În acel moment fatidic am realizat că mă împresoară o aprigă, dar familiară miasmă care părea că mă urmărise tot drumul.

„Ce cravate de rahat fac ăștia în ziua de azi!” am zâmbit eu la gluma făcută-n gând, inspirat puternic de miros. „Am mai dat și o căruță de bani pe ea!”

Numai că, după o secundă, am refăcut filmul – pempărs atomic, căutat cercei, copil lăsat lângă cadou, copil recuperat de lângă cadou... și, paf! Am realizat că...

– Ce bine-i că-i doar un pampers! mi-a confirmat amicul catastrofa, când după cravată a scos și sursa duhnitoare. Am crezut că tu ești de vină, he-he!

Poveste de început de săptămână

E luni.

Luni dimineața.

Afară norii și-au lăsat burțile pline până pe la vreo trei metri de sol.

Adică e întuneric, vânt și ploaie la greu.

În jurul mesei stau trei zombi, unul foarte mare, unul de vreo 2-3 ori mai mic și unul foarte mic, da' teribil de vioi.

– Auzi, zice ăla de 2-3 ori mai mic, de ce fi-tu îmi tot ia din față feliile de pâine cu gem?

– Pentru că nu le vede pe ale lui, răspunse imperturbabil ăla foarte marele. Aprinde și tu lumina, nu vezi ce beznă e? Și mai și plouă...

De-a Napoleon

Se făcea că era noapte și visam ceva palpitant și de acțiune maximă. Visam că e cutremur.

Vigilent, casc un ochi în realitate și dau să sar din pat, ca să-mi aleg un loc de scăpare departe de zona în delir tectonic, și anume, curtea. Surprinzător, mă izbesc cu privirea de fiică-mea, care mă zgâlțâia cu frecvența curentului alternativ.

– Tati, tati, în sufragerie e unu' cu un flex sau o drujbă electrică! trăgea ea de mine, având ochii cât farurile VW 1300.

Știți deja că sunt extrem atent la detalii, îndeosebi la alea nocturne și prezente la mine-n sufragerie, așa că-mi fac urechile ca pâlنيا a mare a lu' ăla bătrân cu care mută țuica din damigene în sticle, ca să-i fie mai la îndemână de dat peste cap.

Preventiv o dau pe fiică-mea pe „mute” aplicându-i o pernă-n cap și încep să trag concluzia corespunzătoare, anume dacă ăla de dincolo avea flex ori drujbă, ca să știu ce scot și eu din șifonier, compresorul de umflat cauciucurile la mașină ori cuierul pom luat de la Ikea și care n-a mai avut loc lângă ușa de la intrare.

După câteva secunde de ascultat atent mă întorc către nevastă-mea și îi șoptesc candid la ureche, ca să nu viseze și ea cutremur:

– Iubirea mea, iar ai uitat aspiratorul în priză și l-a luat fi-tu la călărit, făcând pe Napoleon!

Constatare

De dimineață, în dulcele stil clasic, fac o cafea meseriașă, pun niște muzică faină, apoi îmi iau jumătatea mai bună în brațe și o pup elegant cu o mișcare decupată din filmele cu sirop de trandafiri.

După câteva secunde numai ce-l văd Acceleratorul de Particule râzând de-a rostogolul.

Îmi pun nevasta în poziție verticală, ne uităm la el căutând cauza veseliei, dar nu găsim nimic suspect: televizorul era închis, era îmbrăcat corespunzător, nu se făcuse ora de examinat puța personală, iar mașinuțele erau aliniat brownian pe canapea, pe masă și pe aiurea.

Brusc, am realizat ce se întâmplă și exclam speriat:

– Fată, ăsta a ajuns deja la vârsta când râde de noi, iar noi în zadar încercăm să ne dăm seama de ce!

Depresie de seară

Vin seara de la serviciu ca orice om normal, adică rupt în măsele de foame.

– Iubirea mea, avem ceva consistent de haleală, c-aud materia plângând în mine de foame, am dat-o eu dur, gri, bacovian .

– Cum să nu! zice veselă jumătatea mea mai bună. Ia, până-i faci baie lu' ăsta micu', eu îți pregătesc ceva natural și degrabă ucigător de foame.

Și mi-a făcut mâncare de dat la găini ca să cadă cloșcă, stimați telespectatori: un fel de serviș cu mozzarella, două feluri de roșii, busuioc din ghiveciul personal, două măsline la mișto, o puță de ardei iute și o stropeală de ulei virgin. De măsline, adică.

Provocarea nu era să reușesc să mănânc chestia asta ierbivoră, ci să reușesc s-o pap fără pic pâine. Fără pâine? Doamne-Dumnezeule, unde-o s-ajungem?

M-a luat depresia și l-am mai spălat o dată pe-ăla micu'.

Așa, să fie și pentru mâine seară.